

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123385696/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

tes han, som havde Bæreevne, og som man trygt kunde regne paa. Men han blev altid svimmel og fik Overbalance, naar han vilde gøre Prøven. Han kunde brede Armene ud for at fange det ind til sig; men de faldt hver Gang slapt ned, og han stod saa dum og gad ikke mere. Alligevel vidste han, det som havde Bæreevne laa der.

— Ja, du maa blive ved, blive ved at gaa til dem, til du faar noget, sagde Faderen; vi maa anstrænge os det, vi evner.

Altid dette ulidelige Hastværk, tænkte Jørgen; men han tav og svarede ikke.

Han skulde hjælpe Faderen, til han fik Timer. Og saa for Resten tænke over et Studium.

Men alle hans Overvejelser fandt ham inter Studium.

Dagene gik.

Jørgens Tanker kunde tage fat paa, hvad de vilde; blev han ene, slap de alt og kredsede ned om Emma Poulsen og satte sig til Hvile og borede sig ind som Spurve i et Kornneg Vinterdage. Og største Delen af Dagen var Jørgen ene.

Emma Poulsen stod for ham, hvor han vendte sig; alle Vegne saa han hendes Nakkepur og hendes ranke Ryg; og Blikket, som tog ham i Ed, fulgte ham og fulgte ham. Han bar hende rundt, hvor han gik. Aften og Morgen laa han i Sengen og tænkte hende frem og fablede frem Situationer, de aldrig havde oplevet. For alle de oplevede gled sagteligt ud for ham og stod som varm Dis om hendes Skikkelse. Legen i Buskene var ham et vigende Minde, som fjærnt ude fra fik hans Blod til at suse og hedede hans Legem.

Tavsere end før gik han omkring i Hjemmet. Hans Svar var tvære og gnavne, naar Moderen spurgte, om han ikke var rask. Og han var studs og uvillig, naar han hjalp Faderen. Men han taalte alle Skænd og tav, naar Faderen bad ham være høflig i det mindste. — —

En Formiddag i September drev han ind gennem Studenter-samfundets Port, kom langsomt op ad Trappen for at holde Hjerteslaget roligt og stod et Øjeblik udenfor Døren og stirrede paa den store, hvide Plade. „Studentersamfundet“ stod der med sort Skrift tværs over den. Jørgen tog forsigtigt i Laasen og kom ind i en Entre, hvor et Par Hatte og Huer hang paa Vægknagerne, og fire fem Stokke stod i et gult Stativ. Der var ikke et Menneske. En Dør var overklisret med skrevne Papirstykker og en stor trykt Sessionsplakat; paa de skrevne stod der om Undervisning og Manuduktion. Jørgen gav sig Tid og læste et Par af dem igennem, hængte saa sin Hat, strøg op i Haaret og rettede paa den lidt runde Ryg og gik videre, ind i de smaa trange Værelser, som Strædet udenfor kun laante sparsomt Lys.

Der sad en sammenkrøben ældro Mandsling ganske alene i det første. Han vendte Ryggen til Jørgen og dukkede en Gang imellem Hovedet ned og krummede sig tættere sammen; og hver Gang hørte Jørgen en slubrende Lyd.

Fløjdørene ind til Naboværelset stod paa vid Gab, og der kom Stemmer der inde fra. Jørgen gik forsigtigt hen og kikkede ind. Der sad fire ovre i en Sofa, og ved Bordet midt paa Gulvet fangede han en skægløs Profil, som talte med tynd Stemme, og ligeoverfor den et tykt sort Skæg. Han gik ikke der ind, men satte sig hen ved Bordet hos Mandslingen, som netop havde to Fingre og en Bollestump nede i en Sjat Kaffe. Mandslingen saa slet ikke paa ham, men fik Koppen op til Munden, lænede sig bag over med et Ryk og sultede Sjatten i sig. Saa satte han Koppen, drejede Ansigtet om mod Jørgen, stirrede paa ham som en dagblind Ugle, drejede Ansigtet bort igen og rejste sig og gik paa store, sløbende Fødder.

Jørgen tog en Avis, som laa paa Bordet, og satte sig til rette i Sofakrogen, lænede sig helt tilbage i den, for at ingen skulde lægge Mærke til ham. Han følte sig saa lille af Vækst under Stemmerne inde fra Naboværelset.